

Sygn. akt V CNP 33/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi J. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko K. Spółce z o.o. w Ż.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 stycznia 2018 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Ś. zasądził od K. sp. z o.o. w Ż. kwotę 8.127,25 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 27 lipca 2013 r. i orzekł o kosztach procesu należnych powodowi. Sąd Rejonowy ustalił, że powód kupił panele podłogowe, które okazały się wadliwe. Sprzedawcą była pozwana spółka, przy czym kupno nastąpiło za pośrednictwem B., sp. z o.o. Reklamacja złożona przez powoda została uznana przez pozwaną. Wadliwe panele zdemontowano, w związku z czym powód poniósł koszty w kwocie 8.541,12 zł oraz poniósł koszty sprzątnięcia - 2.583 zł. Pozwana zapłaciła powodowi kwotę 2.071,01 zł z tytułu montażu i demontażu paneli oraz 925,86 zł za sprzątnięcie, stąd powód domagał się w powództwie zapłaty reszty poniesionych wydatków. Uwzględniając powództwo, Sąd Rejonowy jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2002 r., Nr 141, poz. 1176 ze zm.; dalej jako „ustawa s.w.s.k.” lub „ustawa z 27 lipca 2002 r.”). Za nietrafny uznał zarzut pozwanej braku biernej legitymacji procesowej, sprzedawcę paneli, to jest spółkę B., zakwalifikował bowiem jako pośrednika, kierował się również uznaniem przez pozwaną, będącą producentem paneli, reklamacji przekazanej jej przez sprzedawcę. Przelanie bezpośrednio przez pozwaną na konto powoda kwoty 2.996,87 zł potraktował jako okoliczność wskazującą, że pozwana przyjęła odpowiedzialność za roszczenia konsumenta. Kwotę żadaną w powództwie Sąd Rejonowy uznał za uzasadnioną i udowodnioną.

Na skutek apelacji pozwanej, Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 31 marca 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo. W motywach rozstrzygnięcia wskazał na wadliwość ustaleń fatycznych dotyczących osoby sprzedawcy. Sprzedawcą wadliwych paneli była bowiem spółka B., a nie pozwana. Roszczenia z tytułu niezgodności towaru z umową ustawa s.w.s.k. nakazuje kierować wyłącznie do sprzedawcy, ich adresatem nie jest producent, stąd też zarzut apelującej braku legitymacji biernej był uzasadniony. Nie znalazł Sąd podstaw do poczytania wypowiedzi pozwanej zawartych w pismach

związanych z realizacją reklamacji, jako uznania, wskazał, że było to działanie podyktowane dobrą wolą firmy.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego powód, opierając ją na podstawach: naruszenia prawa procesowego to jest art. 233 § 1 k.p.c. i prawa materialnego to jest art. 519 § 1 k.c. w związku z art. 8 ust.1 ustawy s.w.s.k., zarzucił, że wyrok jest niezgodny z art. 233 § 1 i art. 229 k.p.c. oraz art. 519 § 1 k.c. i art. 8 ust.1 ustawy s.w.s.k. i domagał się stwierdzenia jego niezgodności z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹⁰ k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Powołany przepis wyznacza w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia granice kognicji Sądu Najwyższego. Związanie granicami zaskarżenia oznacza związanie wskazaniem, czy orzeczenie jest zaskarżone w całości, czy w części i w jakiej części. Z kolei związanie granicami podstaw kasacyjnych oznacza, że Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę, może uwzględniać tylko te naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały przez skarżącego przytoczone w ramach obowiązku przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 w związku z art. 424⁴ k.p.c. W konsekwencji niedopuszczalne jest poszukiwanie i uwzględnienie przez Sąd Najwyższy z urzędu innych - mogących występować obiektywnie, lecz niewytkniętych przez skarżącego - uchybień materialnoprawnych i procesowych, bez względu na ich ciężar i znaczenie dla wyniku skargi. Ponadto, Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia i nie prowadzi postępowania dowodowego, a podstawami skargi nie mogą być przepisy dotyczące ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 424¹² związku z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. - por. też wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, nie publ.; z dnia 26 maja 2006 r., V CSK 97/06, nie publ.).

Z uwagi, zatem na wyłączenie art. 233 § 1 i art. 229 k.p.c. z podstaw skargi i z zarzutów niezgodności wyroku Sądu Okręgowego z tymi przepisami, jako że

dotyczą one ustalania faktów i oceny dowodów, do rozważenia pozostawał zarzut braku zgodności wyroku z art. 519 § 1 k.c. i art. 8 ust.1 ustawy s.w.s.k.

Przepisy ustawy s.w.s.k. bez wątpliwości adresatem roszczeń z tytułu niezgodności towaru z umową czyniły sprzedawcę. Przejęcie długu, a więc wstąpienie w pasywną stronę stosunku zobowiązaniowego powstałego na skutek zawarcia umowy sprzedaży, jest oczywiście dopuszczalne. Zgodne, zatem z przepisami prawa zwalniające przejęcie długu oznaczałoby, że na przejemcę przechodzą również obowiązki sprzedawcy wynikające czy to z kodeksowej rękojmi za wady rzeczy sprzedanej czy te, nałożone na sprzedawcę na skutek zawarcia umowy podlegającej przepisom ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. Zgodne z przepisami prawa przejęcie długu, a więc przejęcie wywołujące skutek zwalniający, wymaga zawarcia na piśmie, pod rygorem nieważności, umowy przez dłużnika z przejemcą albo przez wierzyciela z przejemcą (art. 522 zd.1 k.c.). Zgodę na umowę dłużnika z przejemcą wierzyciel musi wyrazić na piśmie, pod rygorem nieważności (art. 522 zd. 2 k.c.). O ile, w okolicznościach sprawy, za zgodę wierzyciela, a więc powoda, na przejęcie długu (art. 519 § 2 pkt 2 w zw. z art. 522 k.c.) może byłoby uznać pisemne wezwanie przejemcy długu do wykonania zobowiązania i wytoczenie powództwa przeciwko przejemcy długu o spełnienie świadczenia z umowy przejęcia długu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2005 r. IV CK 305/05, nie publ.), to nie ulega wątpliwości, że powód nie sprostął ciężarowi dowodu w postaci konieczności wykazania, że sprzedawca i pozwany w sprawie producent paneli, zawarli umowę o przyjęcie długu. Ubocznie dodać można, o zakresie następstwa prawnego przejemcy w dług decyduje przede wszystkim wola stron umowy. Z treści umowy przejęcia długu wynika, bowiem, w jaki dług wstępuje przejemca czy przedmiotem sukcesji jest całość czy część długu czy też tylko szczegółowo określone obowiązki, co jest dopuszczalne, jeśli charakteryzują się one samodzielnością.

W badanej sprawie pozwany producent zarzucał brak legitymacji biernej, co już stanowiło wyraz zaprzeczenia istnieniu umowy o przejęcie długu. Również treść zaofiarowanych w procesie dowodów, a więc treść korespondencji, jaką pozwany prowadził ze sprzedawcą i powodem, nie uzasadniała przyjęcia, że zawarł ze sprzedawcą umowę o przejęcie długu. W tej sytuacji, spełnienie części

świadczenia pieniężnego za sprzedawcę lokować należało raczej w płaszczyźnie dopuszczalności spełnienia wymagalnego świadczenia przez osobę trzecią (art. 356 § 2 k.c.).

Ponieważ badanie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku w trybie przedsądu ma na celu wyeliminowanie tych skarg, które są oczywiście bezzasadne, ocenie na tym etapie podlega, czy zarzucana sprzeczność wyroku z prawem ma charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, a więc czy wypełnia znamiona pojęcia niezgodności z prawem w rozumieniu przyjętym w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r. SK 4/11 (OTK-A 2012/8/97, Dz.U. z 2012 r., poz. 1104). Podstawy i zarzuty skargi taką ocenę wykluczały.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji (art. 424⁹ k.p.c.).

aw

jw